

**Pravidelné bohoslužby
ve farnosti Benátky nad Jizerou**

Ne	<p>8:30 Předměřice (2. a 4. neděli v měsíci) Zdětín (1.,3.,5. neděli v měsíci)</p> <p>10:00 Benátky n. J. farní kostel sv. Máří Magdalény</p>
St	18:00 Benátky n. J., farní kostel sv. Máří Magdalény
Čt	<p>9:00 Benátky n. J., kostel Nanebevzetí Panny Marie</p> <p>14:30 Domov u Anežky (Benátky n. J.) jednou za dva týdny</p>
Pá	18:00 Benátky n. J., farní kostel sv. Máří Magdalény
So	<p>18:00 Kostelní Hlavno (sobota před 1. 3. a 5. nedělí v měsíci) Benátky n. J., kostel Nanebevzetí Panny Marie (sobota před 2. a 4. nedělí v měsíci)</p>

Bohoslužby v adventu

Vzhledem ke stále trvajícím epidemickým opatřením, nebudou v adventu žádné velké společné akce. Pravidelné mše svaté, při respektu vládních zákazů a omezení, kdy počty účastníků bohoslužeb nepřesáhnou povolené limity, být mohou. Při našich počtech prakticky bez omezení.

Pokud nedojde ke změnám (stran omezení), pak Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu budeme slavít v úterý 8.12. společnou mši svatou v 18 hod. ve farním kostele (MM).

Roráty a farní rekolekce

V sobotu 12.12. srdečně zveme na rořátní mši svatou do farního kostela v 6:30 hod. Po mši svaté společná modlitba sv. růžence za ukončení koronavirové pandemie; v 8 hod. snídaně na faře a od 9 do 12 hod. krátká adventní rekolekce.

Neváhejte a využijte (po roce!) příležitosti ztišit se a připravit se na vánoce.

Bohoslužby o vánocích

S ohledem ke stále trvajícím „nejistou sezónou“ budete o programu vánočních bohoslužeb včas informováni.

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

1. NEDĚLE ADVENTNÍ

5/2020 (N° 28)

29. listopadu 2020

Advent – doba očekávání příchodu...

Před týdnem, o slavnosti Ježíše Krista Krále, jsme rozjímali o potřebě hojnosti milosti, aby v mém srdci Ježíš skutečně kraloval. „Jedině tak i poslední zabušení srdce, poslední výdech, skomírající pohled, to nejobyčejnější slovo, ta nejprostší myšlenka bude vyjadřovat slavné Hosana na počest mého Krista Krále.“ (sv. Josemaría, Jít s Kristem, č. 181).

Na prahu nového liturgického roku se můžeme cítit osobně daleko od tohoto ideálu, neschopní modlitby, života ze svátostí, a vůbec ctnostného křesťanského života. To ale není důvod považovat to za nemožné, nebo se nechat od snahy o svatost odradit. Dáme-li totiž na svou stranu to, co je dobré, Boží milost, snad bez našeho vnímání, postupně ztotožní naše srdce se srdcem Ježíše Krista. (srov. Ocáriz, F., Poselství preláta, 22.11.2020).

Advent (příchod) je doba Naděje v přicházení. Jako po staletí spravedliví očekávali příchod slíbeného mesiáše, s nadějí se rodili a ve víře umírali, tak i my chceme prožít letošní advent. Každý den vstáváme s důvěrou v Boží blízkost a pomoc pro „ten dnešní den“ s modlitbou na rtech: „chléb náš vezdejší (každodenní) dej nám dnes“. Jestliže vložíme svou naději do Boha, do Jeho pomoci, potom můžeme jít i temnotou noci očekávání. Neuvidíme možná daleko před sebe, ale nikdy nám nebude chybět světlo pro rozhodnutí-krok dnešního dne. Když pak budeme uléhat s prosbou v modlitbě: „přiď království Tvé“, budeme se upevňovat v pokorné naději na příchod království Božího sem na zemi, do našich rodin, tehdy, tak, a takovým způsobem, jak chce On.

Tato odevzdanost nás připraví a povede k betlémské jeskyni, kde nebudeme očekávat něco lidsky velikého, ale Boží dar – překvapení, Božské dítě.

Ať, jako bude na adventním věnci přibývat světla, roste vaše naděje a posiluje vaše víra, abychom všichni mohli v lásce a svornosti slavít narození Božího Syna – Mesiáše.

Na cestu adventem vám i vašim rodinám s radostí žehnám

P. Marek

Rorate coeli desuper – Rosu dejte nebesa shůry

Adventní doba začíná. Naše babičky a prababičky by dodaly: „...a bude se chodit na roráty“. Jitřní votivní mariánské mše s rorátním zpěvem začínajícím úryvkem ze starozákonní knihy proroka Izajáše, verš 45,8: "Rorate coeli desuper" – odtud ten název. Ovšem tato doba je již několik desetiletí minulostí.

Liturgická reforma po druhém vatikánském koncilu potlačila několik století trvající tradici votivních mší upřednostněním liturgických dob, v nichž každá doba má svá vlastní tematicky zaměřená čtení. Doba adventní svými texty připravuje lid boží na příchod Spasitele.

Nutno podotknout, že rorátní mše ke cti Panny Marie jsou určitým českým specifikem. I proto se někteří teologové domnívají, že koncilem zrušeny nebyly a mohou se v českém prostředí slavit i nadále. Doba jejich všeobecného slavení v každém farním kostele však dnes prakticky vymizela. Přitom na jejich počátku stál náš nejznámější král a římský císař Karel IV., který společně s pražským arcibiskupem Arnoštem z Pardubic zavedl mariánské votivní mše (tomuto prvnímu arcibiskupovi vděčíme za zavedení dodnes slaveného svátku Navštívení Panny Marie).

Kupodivu tato tradice přežila i husitské bouře a především čeští utrakvisté se zasloužili o zachování a další rozvoj mariánských rorátních zpěvů během adventu. Je dobré si ale také připomenout, že první a zásadní ránu jejich konání zasadil jiný český král a římský císař – Josef II. Roráty byly v té době v katolických kostelech výsadou tzv. literátských bratrstev, jejichž členové je v kostelech zpívali, ale jedna z josefínských reforem jejich činnost roku 1784 ukončila. Po smrti císaře byla sice bratrstva obnovena, ale již nikdy nedosáhla takové úrovně a kvality fungování jako kdysi, a tím utrpěly i roráty.

V novodobých dějinách se mariánské roráty snaží vzkřísit některé jednotlivé farnosti v rámci svých možností, a to především o slavnosti Neposkvrněného Početí Panny Marie (8. prosince) či v oktávu, který předchází Narození Páně, od 17. do 24. prosince a je v bohoslužbách silně zaměřen na přípravu na Narození Krista, které by samozřejmě bez milostiplné Matky Boží nebylo možné. (MD)

Svatý José Sanchez del Rio – mladý mučedník z Mexika

José se narodil 28. března 1913 ve státě Michoacán v Mexiku. Měl dva starší bratry a mladší sestřičku. Jeho otec choval mimo jiné i koně, a José je měl od malička velmi rád. Uměl na nich dobře jezdit a starat se o ně. Narodil se, bohužel, v době, kdy vypukla mexická revoluce, a proto se často stávalo, že při hrách se svými kamarády nacházeli těla mrtvých federálních vojáků, ale také nevinné zavražděné vesničany. V roce 1926 vy-

puklo povstání Cristeros. Josého bratři se rozhodli, že nastoupí do vojska, a on chtěl ihned bojovat taky. Jeho maminka mu to samozřejmě nedovolila – vždyť mu bylo teprve třináct, ale nevzdal se a snažil se rodiče přesvědčit. Říkal jim, že nikdy nebylo tak snadné dosáhnout nebe jako teď. Matka se tedy nechala přesvědčit, ale pod podmínkou, že jeho přání schválí generál, ke kterému měla být žádost odeslána. Jak předpokládala, José-

Brigáda v lese

14. 10. 2020 jsme se zúčastnili farní brigády v lese. Nejdříve jsme sázeli malé borovice. Pan Pavel Rathouský nám vysvětlil, jaký je správný postup. Museli jsme je vyjmout z černých plastových nádob, aby se jim neporušily kořeny a pak vyhloubit jámy a zasadit je na místa, která nám ukázal. Bylo to pracné, ale zábavné. Pak jsme s ostatními dětmi hledali poklad. Byli jsme rozděleni do tří skupinek po 5 - 6 dětech a museli jsme nejprve najít a zodpovědět 6 otázek. Správné odpovědi jsme zaznamenávali na kartičku po jednotlivých písmenech. Otázky připravil otec Marek a některé byly trochu těžší. Museli jsme třeba vědět, komu je zasvěcený farní kostel, jaké je osmé přikázání desatera, kterým dnem začíná liturgický rok a tak dále. Společně jsme se radili a na všechny odpovědi jsme přišli. Byli jsme rádi, že si trochu zopakujeme náboženství, když je teď kvůli covidu zakázané. V tajence nám vyšlo slovo „STUDNA“ a hned jsme věděli, kde poklad hledat. Použili jsme motyku a kopali jsme kolem studny. Netrvalo dlouho a poklad jsme našli. Byly to různé sladkosti, o které jsme se rozdělili, ale snědli jsme je až po obědě. K obědu byl kuřecí vývar se zeleninou a nudličkami, který jsme společně uvařili v kotlíku na ohni. Pak jsme si ještě chvíli hráli v lese a jeli jsme domů. Otec Marek říkal, že zbývá letos ještě zasadit asi 400 stromků. Jsme moc rádi, že bude brzy zase brigáda a určitě přijdeme, těšíme se, v lese je to super.

Nela Palánová a Barča Husáková

DĚKUJEME, ŽE VRACÍTE NOVOBENÁTECKÝM VARHANÁM HLAS...

www.benateckearhany.cz

Číslo účtu – varhany: 115-8929720257/0100

Aktuální stav na účtu: 322.556,- Kč
Pán Bůh zaplat' všem dárcům!

AKTUALITY

Putování svatě Rodiny

Od první neděle adventní až do štědrého dne putuje naší farností ikona svatě Rodiny. Rozpis (viz příloha) najdete i na webových stránkách.

Novéna ke Slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie

Začíná již v neděli 29.11. Nezapomeňte! Pokud jste její text ztratili, najde jej na našich webových stránkách.

OTEC A MATKA

Otec a matka, to nikdy dříve nebývali v takové míře jeden a jedna, dvě samoty, dva osamělci, nebývali to solitéry, nikdy snad, co jsou dějiny dějinami, jimi nebývali v takové míře, v jaké jimi bývají dnes.

Právě dnes, v tomto čase, který se vzpouzí milovat nebeskou Matku a nebeského Otce, v této době jsou i pozemský otec a pozemská matka tvor bez úcty, jsou dvěma singuláry, jejichž existence opustila to krásné scelení vyjádřené v sladkém slově: rodiče.

Matka už často není pro dítě onen velebný pojem, ta dobrotivá a všemocná obryně, polovina rodičů, která na člověka shlížela od kolébky a nebyla schopna dítě opustit, zradit, a prosté slovo Matka už také nezní v tom velkolepém souzvuku a v sladké ozvěně s hvězdou jitřní, s Nebeskou Pannou.

Stejně jako to dříve zabezpečující slovo otec už dnes nepředstavuje – či snad jen v nepatrném procentu – to fantastické bezpečí, jaké v sobě pro děti toto slovo neslo po staletí.

Slovo otec dávalo záruku a výsadu a klid, neslo je dětem pozemských otců, neslo je dál, neslo jim, když dospěli, klid a bezpečí jejich duším po celý život, tvořilo předpoklady pro to, aby se děti, když dospějí, snažily utvořit stejné bezpečí svým dětem. Slovo Otec bylo domovem – DOMOVEM – a podobnou úlohu neslo přece v sobě slovo matka, synonymum slova láska, jak snadno mohlo pak malé dítě pochopit, že na nebesích žije jeho matka, která ho nikdy nezradí a neopustí, jak snadno tomu mohlo uvěřit – a co uvěřit – jak snadno si tím mohlo být jisté, když vědělo, že vedle něj dýchá jeho pozemská matka, vtělená láska, stejně tak neschopná zradě a opuštění.

(Eduard P. Martin, *Prorok*)

Pravidelná páteční adorace dětskýma očima

Byla jsem na adoraci v kostele sv. Máří Magdalény. Bylo tam sicho, kadidlo a svítili tam svíčky.

Byla tam docela smůla.
Líbilo se mi tam, protože tam byl pánežíš

Auforka.
Nela Palánová

ho přání bylo zamítnuto. Chlapec však ve své snaze neustal a pokusil se generála přesvědčit. To se mu nakonec podařilo. Bojovat ale samozřejmě nemohl, byl proto najat, aby čistil zbraně, vařil vojákům, staral se o koně a vykonával podobné činnosti, které snadno zvládal. Se svým příchodem přinesl do tábora mnoho radosti, úsměvu, pohody a odvahy. Vojáci si ho velmi oblíbili; pro jeho mladý věk a statečnost mu přezdívali Tarsicius. Společně se každý večer modlili růženec. José se často ocital v nebezpečných situacích, pokaždé se mu ale podařilo vyvázat. Až jednou, 6. února 1928, takové štěstí neměl. Nepřátelé měli zrovna velikou přesilu, Cristeros proto byli přinuceni ustoupit. Některým vojákům se podařilo uprchnout. José se svým koněm už už odjížděl, když viděl, jak generálovi jejich vojska zastřelili koně. Ani na chvíli nezaváhal, ze svého vlastního koně seskočil a nabídl ho generálovi se slovy: "Kdyby zabili vás, chyběl byste. Já tolik scházet nebudu." Za generálem se zaprášilo. José zůstal na pospas nepřátelům a jejich krutosti a nenávisti.

Ještě téhož večera napsal z vězení v Cotije dopis matce:

Moje drahá maminko,

v dnešní bitvě jsem byl zajat. Myslím si, maminko, že brzy půjdu na smrt, ale to nevádi. Odevzdej se do vůle Boží; umírám velice spokojen, neboť až do konce setrvám ve vůli Boží. Netrap se nad mou smrtí, neboť mně to působí bolest; spíše řekni oběma mým bratrům, ať následují příkladu svého nejmladšího bratra, a ty plň vůli Boží. Buď statečná a společně s otcem mi dejte své požehnání. Pozdravuj ode mě naposledy všechny a přijmi nakonec láskyplné pozdravy od Tvého syna, který Tě tolik miluje a přál by si Tě, dříve než zemře, vidět.

José Sanchez del Rio

Hned příští den byli José a jeho společník Lazar převezeni do farního kostela, používaného jako dočasné vězení. Odtud bylo často slyšet chlapcův zpěv, zvláště pak píseň "Do nebe, do nebe, do nebe chci jít!". Vypadalo to, že se José vůbec smrti nebojí, naopak, jakoby se těšil! Jeden ze státních příslušníků se pokoušel dva mladíky přesvědčit, aby přestoupili na jejich stranu a zachránili si tak život. José mu ale oponoval, že by si ve skutečnosti život nezachránil, ale zkazil, a že nikdy nepřijme. Proto byl odsouzen k trestu smrti. Lazara se pokusili oběsit, ale ten Božím vedením vyvázl ve zdraví. 10. února večer, asi v šest hodin, měli vojáci odvést chlapce na popraviště. Aby mu jeho příchod ještě ztížili, odřezali mu kůži z chodidel a nutili ho chodit sem a tam. José nařikal bolestí, ale nevzdal se. Tímto způsobem se dobelhal až na hřbitov. Postavil se rovnou ke hrobu, aby prý usnadnil hrobníkům práci. Jeho rodiče vše sledovali. V půl deváté nařídil generál Josého zabít. S nabídkami o zradu neustáli vojáci ani teď. Neuspěli. Vrhli se na bezbranného chlapce jako vosy a bodali noži do všech částí těla. Při hrozných bolestech vykřikoval José neustále "Viva Christo Rey!" a "Viva Santa Maria Guadalupe!" Jeho statečnost jen rostla. Poslední ránu mu dal sám generál, který Josého zastřelil. Výkřiky utichly. Ozýval se jen pláč rodičů a lidí, kteří se přišli na popravu podívat.

Vojáci si mysleli, že smrtí Josého Sanchéze zničí. Jak se ale mylili! Jeho smrt způsobila, že je dnes známý po celém světě a jeho jméno bude žít na věky, tady i na věčnosti. Jak je asi teď šťastný, když se může kdykoliv procházet po boku našeho Pána?

**José Sanchez del Rio
byl svatořečen v Římě
dne 16. října 2016
papežem Františkem**

Prohlášení biskupů Čech, Moravy a Slezska

Drazí bratři a sestry,

všichni cítíme, jak silně pandemie koronaviru ovlivnila náš život. Mnozí z vás volají po větší aktivitě biskupů pro uvolnění bohoslužeb. S vládou jsme jednali mnohokrát a stížnost na neústavnost omezení bohoslužeb je i u Ústavního soudu. Podali ji senátoři. Vás jsme vyzvali k intenzivním modlitbám za ukončení pandemie, zvláště k modlitbám v rodinách a ke společné modlitbě růžence každý večer ve 20 hodin.

Pohled na ty z vás, kteří onemocněli a prošli těžkou zkouškou, nebo na ty, kteří obětavě slouží nemocným nejen jako profesionálové, ale i dobrovolníci, nebo na ty, kteří se dostali do ekonomických těžkostí, či vzpomínka na ty, kteří zemřeli, nás vede k zintenzivnění modliteb, k nimž je dobré připojit i půst a almužnu. Nabídněme Bohu nejen svůj čas, ale i sami sebe, ochotu zřeknout se svých požadavků a hledat Boží vůli a třeba i osobně pomáhat v první linii, zvláště ti, kteří jsou mladí a zdraví.

Brněnský biskup ve své diecézi vyhlásil na čtyři středy dobrovolný, vědomý a citelný půst za ukončení pandemie, k němuž je dobré přidat také almužnu na libovolný dobrý účel. To vše nadále ve spojení s modlitbou.

Přidejme se k nim v celé naší zemi po první tři středy v prosinci - 2., 9. a 16. 12.

Kéž nám mimořádný adventní půst pomůže otevřít srdce Bohu, kterým se necháme milovat, kterého budeme milovat a kterého necháme skrze sebe milovat lidi kolem nás. Nevíme, jak bude možné slavit Vánoce. Ukažme především svou ochotu přijmout Boha, který k nám o Vánocích přichází jako Zachránce v betlémském dítěti. Když k této Lásce skryté v malém Dítěti budeme volat, když se jí zasvětime, když si doma vystavíme betlém, abychom se betlémskému Dítěti poklonili, zakusíme Boží ochranu na sobě i na svých blízkých. Klanějme se mu, projevujme úctu a vděčnost za sebe i jménem těch, kteří vděčnost neprojevují. Svěřme se jeho ochraně a věrme, že Bůh ukáže své slitování. Nebude se dívat na naše viny a nenechá nás samotné. On je Bůh věrný, i když my věrní nejsme. Betlémské Dítě, uctívané v našem národě taky jako Pražské Jezulátko, zve ke svornosti a lásce. Budeme-li ho milovat, naše láska změní nejen náš život, ale taky přemůže nenávisť v mezilidských vztazích. Přichází naše chvíle, abychom se vrátili zpět ke své první Lásce, k Bohu.

Už dnes vám přejí požehnané Vánoce a skutečnou radost z příchodu Spasitele i jeho darů

Vaši biskupové

Praha, 20. listopadu 2020

ZASVĚCENÍ DÍTĚTI JEŽÍŠ

(Pro modlitbu u jesliček v rodině)

Ježíši, Božské dítě, věříme v tebe, doufáme v tebe, milujeme tě a klaníme se ti jako svému Králi. Svou moc a slávu jsi skryl do podoby malého dítěte. Mnoho národů světa tě takto uctívá. I my tě uctíváme ve tvém Dětství, jako našeho Pána, Spasitele a Boha, který všemu vládne a všechno tvoří nové.

Věříme, že nás miluješ, proto chceme dnes začít nový život. Prosíme tě, smiluj se nad námi, odpusť nám naše hříchy a stvoř nám srdce čisté – srdce dítěte. Ty víš, že nejsme schopni bez tvé pomoci vykonat žádný dobrý skutek. Dej nám své požehnání, abychom byli schopni konat alespoň malé skutky lásky. Odevzdáváme se ti. Dívej se našima očima, usmívej se naším úsměvem, promlouvej našimi ústy, pracuj našima rukama. A kdybychom na tebe někdy zapomněli, připomeň se nám způsobem tobě vlastním – milosrdenstvím a něžnou láskou. Přijmi nás, malý Králi, do svého Nejsvětějšího Srdce jako své malé bratry a sestry a obejmi nás svou láskou. Amen.

OMALOVÁNKA PRO MALÉ I VELKÉ

Věřím (II)

"Apoštolské" vyznání víry

V prvních dobách církve se zrodil spor, který přetrval věky, vlastně až dodnes: je možné Boha opravdu poznat? Jedni tvrdili, že to možné není, protože kdyby tomu tak bylo, už by Bůh nebyl Bohem. Tento postoj převládá dodnes zejména v pravoslavné teologii a upřednostňuje poznání Boha nikoli prostřednictvím rozumu, ale lásky. Druzí zase říkali, že bez poznání Boha jej není možné milovat. Je tedy dřív poznání a z něj láska, anebo je nejprve láska a z ní poznání? Svorně se však uznávalo, že Boha mohou vidět-poznat jen lidé „čistého srdce“, tedy pokorní a kající. Pravda je jako obvykle kdesi uprostřed. Možná známe přirovnání Terezie Ježíškovy o různých stupních nebeské blaženosti: svatí jsou jako nádoby různé velikosti, každá je naplněná až po okraj.

Každý stupeň poznání Boha má svou hodnotu; nedá se nikdy říci, že někdo zná Boha víc a druhý méně. Snad by to bylo možné ukázat na jiném příkladu, totiž, že láska malého dítěte a láska světce jsou stále jedna a táž láska, která je současně plnohodnotná a současně stále zdokonalitelná. Stádia lásky – a stejně tak poznání – tedy nejdou od nedokonalého k dokonalému, ale spíše od plného k plnějším. Jen tak se člověk ubrání tomu, aby své hledání Boha bral jako marné plahočení, které se změní až po smrti. Slova jako poznání „částečné“, „neúplné“ není proto možné brát ve smyslu jakéhosi provizoria, kdy člověk poznává jen „kousek“ Boha anebo jen jeho stín či znetvořeninu, jen ne jej samotného. Bůh nenechává člověku poznávat své náhražky, ale vždy sebe sama.

Důvěra, jako součást víry, se zase doplňuje s poznáním. Je jakousi odpovědí na poznání a současně je prohlubuje, je výrazem ochoty tvořit společenství a žít v něm s druhým. V tomto je právě praotcem všech věřících v Boha Abrahám, který odevzdal svůj život zcela do rukou Božích. Katechismus shrnuje projevy křesťanské důvěry takto: poznávat velikost Boží, žít ve vzdávání díky, uznávat společenství a důstojnost všech lidí před Bohem, užívat správně věcí stvořených a důvěřovat Bohu za všech okolností (srov. KKC 222-227). Příchodem Ježíše Krista je víra lidí v Boha obohacena o důležitou pravdu. Skrze Krista v Duchu poznávají v Bohu svého Otce a jejich důvěra k němu nabývá nových a nevidaných rozměrů. Ježíš Kristus, vtělený Boží Syn, je zárukou pro lidi, že mohou Bohu Otcí naprosto důvěřovat a odevzdat se mu.

Ještě zbývá říci, že svým „věřím“ se člověk připojuje k „my věříme“ celé církve (srov. KKC 26). Společná víra všech křesťanů je odjakživa chápána jako výraz jednoty a vzájemného pouta (tzv. ortodoxie – pravověrnost, na rozdíl od heterodoxie – nepravověrnost). Odmítnutí společné víry (apostaze – odmítnutí celkové, hereze – odmítnutí částečné) se stále více chápalo ne jako pouhý věroučný spor, ale jako odmítnutí společenství církve (schizma). Neboli: ten, kdo odmítal pravdu, odmítal i důvěru.

A na závěr ještě uvedme pokus o definici křesťanské víry, jak by vyplynula z učení církevních Otců: Křesťan veřejně vyznává víru, neboli vydává se bez rezerv jedinému Bohu, hlásanému Církví jako Trojice, když jej přijímá do svého konkrétního života jako nabídnutou spásu (podle S. Sabugala).

*Z Katechetického věstníku
(pokračování příště)*

ZIVOT S PÁNEM JE VELKÉ DOBRODRUŽSTVÍ

Milena se narodila v Turnově, ale většinu života prožila v Benátkách a v Chotětově. V současné době je kostelnicí ve farním kostele sv. Máří Magdalény v Benátkách nad Jizerou. Vždy usměvavá, s vlídným slovem na jazyku, plná mladistvého elánu.

Mílo, můžeš nám přiblížit své dětství?

Narodila jsem se v Turnově v r. 1953, dle vyprávění rodičů prý byla v tom roce tuhá zima, hodně sněhu. V předškolním věku jsem byla často u babičky a dědy, kteří bydleli také v Turnově, a sice u nádraží, kde byly slyšet funicí parní lokomotivy, hlášení nádražního rozhlasu a problikávala světla projíždějících vlaků. Měla jsem to prostředí moc ráda. Živě si vzpomínám na partu pěti dětí, z nichž jedno jsem byla i já, jak stavíme bunkry v nedalekém břizkovém hájku, kde byly krásné schovávačky, jak pořádáme závody na kolech, které často končily rozbitými koleny se zadřenými kamínky (to bylo breku při čištění). Rády jsme skákaly panáka, hrály na Krvavé koleno, Pan čáp ztratil čepičku – zní to jako z doby kamenné, ale je to pravda! Bylo to moc fajn. Večer jsem spokojeně usínala a těšila se na dobrodružství dalšího dne.

Nastal ale čas taky se něco naučit – psát, číst, počítat –, tak jsem šla do školy, měla jsem ji kousek od domu, přešla jsem park a byla jsem ve škole.

To už jsem trávila víc času s rodiči. Bydleli jsme kousek od pěkného parku, který přecházel v lesík, kde byla studánka s pitnou vodou. Často jsem tam s rodiči chodila na dlouhé procházky, na zpáteční cestě jsme nabrali vodu, která nám moc chutnala. Ráda jsem si četla, ta záliba mi zůstala doposud. Jezdila jsem také na prázdniny k babičce do Benátek, která mě

učila poznávat bylinky, ptáky, přírodu. S ní jsem chodila na dlouhé procházky do lesa, znala dobře houby a vyprávěla mi o Benátkách, které dobře znala a měla je ráda.

Co tvoje mládí?

Po skončení základní školy jsem nastoupila na ekonomku v Turnově. V té době jsem s partou asi šesti, sedmi holek a kluků každý víkend chodila do okolí Turnova na Valdštejn, Hrubý Rohozec, do Dolánek na koupaliště... Byly to krásné výpravy, užilo se hodně legrace, bylo nám spolu dobře. Společně jsme chodili do kina, na koncerty.

Po maturitě na ekonomce jsem nastoupila do Sklářských strojírny a slévárny v Turnově do ekonomického úseku. Byla jsem poslána na týdenní školení do Teplic. Při zpáteční cestě jsem ve vlaku poznala jednoho pána, kterého jsem si do roka vzala. Odstěhovala jsem se z Turnova do Chotětova, kde se nám za rok a půl narodila dcera Milena a za další rok a půl syn Jirka. Bylo mi s nimi doma dobře – hodně jsme si četli, jezdili na výlety, do zoo... Potom jsme se přestěhovali do Benátek nad Jizerou, kde jsme dostali byt od Agra, kde manžel pracoval. Tam se nám narodil syn Kája. Bylo nás pět a bylo to fajn.

K víře ses dostala až v dospělosti. Prozradíš, jak se to stalo?

Čas běžel, děti rostly, my stárli. V nedožitých 64 letech odešel manžel a taťka dětí. Neuměla jsem si představit, že zůstanu "sama". Sama jsem ale nezůstala. Dal se mi poznat náš Pán, náš nebeský Otec, o kterém jsem neměla do té doby sebemenší ponětí. Dodnes přesně nevím, jak a kdy se to stalo, ale vím, že na tom má velkou zásluhu otec Vilém, kněz z Liběšic, který mě také 1. listopadu 2015 pokřtil a v září 2017 jsem byla v Liběši-

cích i biřmována. Otec Vilém, římskokatolický kněz, mě jako "nevěřící" neznalou křesťanku velice citlivě, s velkou laskavostí a trpělivostí učil lásce k Ježíši, Paně Marii a objasňoval mi, jak se chovat při mši svaté. Za jeho péči jsem mu vděčná. Po křtu jsem začala "chodit" do kostela v Benátkách, kde mě se začleněním do společenství pomohly místní farnice, seznamovaly mě s chodem místního společenství – díky vám všem! Velkou radost mi dalo poznání, že se setkám se svými milovanými zemřelými ve věčném životě. Víím, že za všechno vděčím Bohu, a proto jsem ráda v kostele, kde Pán Ježíš přebývá ve svatostánku a kde ho v eucharistii mohou přijmout – tak jsem se stala kostelnicí v kostele sv. Máří Magdalény. S ostatními křesťany se tak mohou podílet na přípravě kostela na mši svatou. Jsem ráda, že mohou patřit do tohoto společenství. Uvědomuji si, že mi každý člověk dává něco pro mě cenného – ať jsou to vědomosti, um, zkušenosti, rady, ale i napomenutí a výtky, kterých si stále víc vážím, protože už víím, že jen tak se mohou zase o kousíček dál posunout ve svém životě.

Ráda bych poděkovala otci Markovi za jeho duchovní vedení, bez kterého bych "kostelničení" dělat nemohla.

Nakonec bych chtěla říct, že jsem poznala, že život s Pánem je velké dobrodružství. Přeji nám všem, abychom se cítili jako Boží děti, kterými také opravdu jsme. Za to se také modlím.

Většinou tě vidím v dobré náladě, rozdáváš kolem sebe úsměvy. Máš nějaký návod na "dobrý, šťastný" život?

Lásku – lásku k Bohu, přírodě, k lidem – ona se totiž vrací k tomu, kdo je dává. A potom naučit se odpouštět.

Jak prožíváš adventní dobu a Vánoce? Zachovááš nějaké tradice, rituály, zvyky?

Vánoce prožívám v rodinném kruhu, před štědrovečerní večeří zajedeme na hřbitov, rozsvítíme svíčky, zavzpomínáme na zemřelé. Po večeři pouštíme lodičky z vlašských ořechů se zapálenými kousky svíček v nádobě s vodou – to děláme už od mého dětství.

Sama si ráda zajdu v čase vánočním na večerní procházku ozdobeným městem, mám ráda světýlka za okny, na hřbitovech, ticho na rozjímání se zapálenou svíčkou, podívám se ráda v televizi i na klasické pohádky, které k vánocům také patří. Ale hlavně RADOSTNĚ očekávám narození Ježíška!

Líbí se mi svátečně upravený stůl, svátečně ustrojení lidé se sváteční náladou a stromeček se svíčkami – to mě naučila babička z Benátek, která mě přivedla i k lásce ke čtení a poslouchání hudby, za což jí moc děkuji.

Co bys popřála naší farní rodině?

Každému člověku, ne jen v naší farnosti, bych přála Víru v Boží Lásku, Boží Milosrdenství, že jsme Bohem milováni takoví, jací jsme. Potom si žádný člověk nemůže připadat zbytečný a osamělý. Dětem přeji milující rodiče a rodičům milující děti. Partnerům přeji vzájemnou úctu a toleranci.

A ještě rychlá anketa:

Oblíbené Boží slovo nebo nějaký citát:
sv. Augustin: „Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě, Pane.“

Oblíbení světcí:
sv. Augustin, sv. Faustina

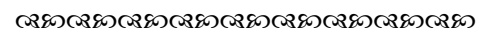
Oblíbená modlitba:
Pod ochranu tvou se utíkáme...

Oblíbené poutní či jiné místo (kam se ráda vracím):
Liběšice u Žatce

Svatý růženec online

Svatý růženec mne provází celý život. Jako děti jsme se jej s maminkou modlily každý den. Měli jsme promítačku diapozitivů a ke každému desátku se promítal jeden příslušný obrázek ze života Svaté Rodiny. Dodnes, když se růženec modlím, promítám si je v duchu. Nejvíce mi utkvěla bolestná tajemství, z nich si pamatuji všechny obrázky. Obzvláště se mě vždy dotklo znázornění Krista s trnovou korunou. Fascinovalo mne, a když nad tím přemýšlím, zanechalo ve mně hlubokou stopu. Dodnes se snažím pochopit to posvátné tajemství Krále, který tolik mlčky vytrpěl za naši spásu. Vzpomínám, že jsem se vždycky hodně zlobila – na lidi, kteří Mu to udělali, na sebe – za své hříchy a dokonce i na toho, kdo takový bolestný a sugestivní obrázek namaloval a i na maminku, že nám takový zneklidňující výjev promítá. Někdy dokonce i na Pána Ježíše, že takové utrpení a ponížení na sobě vůbec dopustil. Bylo mi to moc líto a někdy jsem i brečela – vztekem, bezmocí, bolestí. Měla jsem raději slavný a radostný růženec, ale už jako velmi malá

(dokončení ze str. 6)

Co jsem si přála a splnilo se:

Být milována

Co si ještě přeju:

Křest dětí, příp. vnoučat

Na co se teď těším:

Na každý nový den a teď zvláště na narození Ježíška...

Mílo, děkuji za rozhovor.

Jiřka

jsem podvědomě tušila, že naše spásá tkví právě v utrpení bolestných tajemství a nikdy jsem se jim proto nevyhýbala.

A růženec online? Tomuto nápadu předcházelo období, kdy jsem modlitbu růžence šidila, odsunovala na vedlejší kolej, vynechávala. Mrzelo mne to, ale nedokázala jsem se k ní pravidelně dostat, i když čas na modlitbu jsem, díky protiepidemickým opatřením, měla. K tomu mi také chyběl kontakt s ostatními farníky. Sejit se k modlitbě růžence bylo v půlce října 2020 riskantní. Číslo nakažených koronavirem letěla prudce nahoru, nikdo nevěděl, jak to celé dopadne a většina z nás byla donucena kontakty s ostatními omezit. V neděli 18. 10. 2020 se ve mně střetla touha po modlitbě svatého růžence s touhou po setkání s ostatními farníky. A i když se setkáváním v online světě nemám žádné velké zkušenosti a příliš mne neláká, riskla jsem to. Poslala jsem na farní email pozvánku a ještě ten večer jsme se v 6 lidech modlili první online video růženec! Byl to pro mne úžasný a nezapomenutelný zážitek. I přes fyzickou vzdálenost jsme si byli velmi blízko. Poté jsme se ve větším či menším počtu sešli k online modlitbě ještě několikrát. Pro mne osobně to byl impuls, který mi pomohl se k růženci zase vrátit. A i když v tuto chvíli již společná modlitba není úplně zapovězená, jako v půlce října, doufám a věřím, že se k modlitbě online růžence ještě někdy sejdem. Sdílení našich úmyslů a našich domácích modlitebních zázemí při svitu svíčky má své nezaměnitelné kouzlo a vždy mi přineslo hluboký pokoj a radost.

Emilie Kalová